

μερὸν καὶ πολλοὶ εἰς τὸ μέλλον ἀκόμη
θὰ βλέπωσι.

Κ' ἐγὼ λοιπὸν (βλέπετε πῶς περὶ δ' ἄλ-
λουσι) ἐπ' Ἀλκίονα ἄρκετ' ἂν ἔπρεπε τὸ
ἄρῃον αὐτὸ νῆα διομάσσω ἀθρήματα, ἢ
παν ὅ, τι δύνανται τις νῆα γράψῃ ἐπὶ
δύο ὥρας περὶ μίας κακῆς τοῦ νο-
χτείας. Ὑπερίσχυσε τὸ πρότερον, διότι, ἂν
οἱ ἀναγινώττει μιν εὐχρεστούνται, θὰ ἐ-
ξοκολούθω γράφων πικρίλα λαλήματα καὶ
ἐννοῶται ὅτι δὲν θὰ περὶ πάντοτε κα-
κίαις, νοχτείαις, ἀλλὰ καὶ καλῶς νύκτα; θὰ
περάσω, καὶ λαμπρὰς πρωῒαις, καὶ λαμ-
πρὰς ἡμέραις. ὅτι νῦν μάλιστ' αὖ εὐχάριστη-
σιν μιν εἶδω ὅτι οἱ καλοὶ μου ἀναγινώττει
καὶ καλὰ μιν ἀναγινώττει δι' ἡλθὼν ὥ-
ρην τινὰ εὐχρέστως ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῶν
Ἀθυρμάτων.

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

Τῇ δεσποσύνῃ 'Ε... εἰς Κωνσταντινοῦπολιν.

Μετὰ γλυκὺ ποτήριον εἰς πικρὸν τὸς πῆν,
Εὐρίτκει τὴν πικρίαν τοῦ πολὺ μεγαλητέραν
Κι' ἂν ὁ ὕψος μου ὁρθαλμοὶ συγκνότερον δακρύῃ,
Ἐξέφραζε φεῖ | πρότερον καρδίαν ἐλευθέραν.

Θεράπην εἰς τὰς παρειὰς τὰ δάκρυα αἶ, πίπτουν
Εἴν' ἐλαφρὰ, ἀφίπτεται, τὰ αἶρει ἡ καρδία,
Διότι εἰ τοὺς ὀρθαλμοὺς τὸ παραλθὼν καλύπτουν,
Διότι, ἂν δὲν ρεύσωσι τὰ πῖν' ἡ αὐτοσχίζα.—

Μίαν ἡμέραν ὁροσερὰν καθήμενος σιμά της,
Τὴν ἤκουον ποῦ ἔψαλλεν ἐν ᾠδῇ της γλυκὺ
Συγκίνητιν ἐξέφραζον τὰ μαῦρα ὄμματά της
Καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε... κ' ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ.

Καθὼς ταχέως χαλιῶν πολλάκις 'ς τῆς θαλάσσης
Τὴν λείαν ἐπιφάνειαν τὴν πτήσιν διευθύνει,
Βραδύνει τώρα μὲν αὐτὴν, κατοπιν τὴν ταχύνει
Καὶ κάποτε μὲ τὸ πτερόν τὸν φλοισβόντης ἐγγίζει,

Τὰς χεῖρας οὕτω ἔφερε μετ' ἀρεταίης πάτης
Εἰς πλῆκτρα μελανόλευκα κ' ἐκ τοῦ κλειδοκαμάλου
Ἦχοι ἐξήρχοντο ὡς εἰ λῶας ἰσορέως ἄλλου
Καὶ ἔψαλλεν, ὦ Ζέφυρος, τὴν πούλην ποῦ στενάζει.

Δὲν ἔψαλλεν. Ἐπεί, αἶζε καὶ οἱ θεοὶ στεναγμοὶ της
Πικρὴ ὡς ἡ καρδία της, γλυκεία ὡς ἡ φωνή της
Ἐδείκνυν πῶς ἤρχεται ὁ λυγρὸς νῆα φρέστη,
Ὡς λῶας ποῦ δὲν δύναται εὐθὺς νῆα σιωπῆσαι
Ἀπαῖ, τὸ πλῆκτρον τὴν γονὴν αὐτῆς ἐκ' ἐγγίστη.
—Κι' ὡς φῶλον ἔτρεμεν ξηρόν, ὅταν βοῶντες τὸ
[πλήκτη.

Ἡσθάνθη ποῦ ὀδυνηρόν ἐντός της νῆα τὴν καίη
Κι' ἐδυνάται ἡ φωνὴ τὸν πόνον νῆα ἐκφράσσει.
Ἐκπυσε καὶ, ὦ σύννεφον 'ς τὸν οὐρανὸν ποῦ πλέει
Σιωπηλά, χωρὶς ὁδὸν ὀπίσω νῆα χαράσσει.

Ἀφίθη μόνη τῇ ψυχῇ εἰς κόματ' Ἀρμονία;
Κι' ἐπεμακρόνη της ἀκτῆς τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω
Πλησίον ἤμην, ὦ θεῖε, τῇ θείας εὐτυχίας
Συγχώρησόν με, ἂν ἐκ εἴ ἤθελον ν' ἀποβάνω.

ΙΩ. ΚΑΜ...

Ἡ Γλῶσση.

Καλύπτει νῦν ἀσίλητος τὰ πάντα μὲ σκοτίαν
Οἱ κύμα νῦν δὲν λείχουν τὰ λείψανα τῶν δείπνων
Πολλοὶ τὴν θέαν τῶν νεφῶν βοῶσιν τὴν ἄγριαν
Καὶ ζέφυρον ἄλλα εὐτοχῇ βοῶνται εἰς ὕπνον.

ὑπὸ πικρὰ φυλλώματα δαρύνων καὶ πικρῶν
Ἡ ἀηδὼ γκρύπτει καλεῖσθαι καὶ ἐκείνη.
Ἦνα ἀρχίτη αἶριον τὸ ᾠδῇ της τὸ θεῖον,
Πτηνὸς δὲ μόνον λυπηροὶ ἀκοῦνται ποῦ θρηνοὶ.

Δὲν εἶνε θρηνοὶ εὐρωιοὶ, μελωδικοὶ δὲν εἶνε,
Ἀλλ' εἶνε στόνοι μύχιοι, ἤχουσι μονοτόνως,
Ὡς νῆα σοὶ λέγουν— Ὡς ἐμὲ, θνητὲ, τοῦ γένους
[χόνε.
—Ὡς διὰ τούτων τῆς γλῶσσας ἐκφράζεται ὁ πόνος.

Εἶνε πτηνὸν ἢ στένουσα, ἢ γλαυκὴ ἢ νοκτιλάλος
Καὶ διακοπτεῖ τῆς νοκτός αὐτῇ τὴν ἡμερίαν.
Δὲν τὴν πτοεὶ βηματισμοῦ, ἢ θροῦ, ἢ ἄλλος σάλος
Θέλει νῆα στένη· δι' αὐτὸ ζητεῖ καὶ τὴν σκοτίαν.

Τί τὴν κωλύει νῆα θρηνῇ εἰς κήπου; τὴν ἡμέραν;
Εἰξεύρει ὅτι προκαλεῖ ἀποτροπὴν θρηνοῦσα;
Προσπάτην μινον θεωρεῖ τὴν μελανὴν ἐσπέραν;
Τίς ἡ αἰτία, ἢ αὐτὴν εἰς στεναγμοὺς κινεῖται;

Λέγουν, τυφλώττει εἰς τὸ φῶς· ἀλλὰ πρὸς τί νὰ
[βλέπει;
Πραγματικότης φαίνεται ψυχρὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ
Πολλὰ καλύπτει τῇ νυκτὶ, πολλὰ ἡ μαύρη σκέπη
Κι' ἡ θρηνηθῆα φαίνεται τὴν νύκτ' κρεσποτέρα.

Τὴν ἐμπνέει, στεναγμοῦ· πρὸς τί τὴν νύκτα
[κράζει;
Κ' ἐμὲ σ' ἔχῃ τί με λυπεῖ καὶ με κινεῖ εἰς σπονδῶν;
Πρὸς, τίνα τὰ παράπονα αὐτῇ διαβιβάζει;
Εἰ, τοῦ, θρηνηθῆα, ἀσπλύνῃ τὴν νύκτα, παρέχει μόνον;

Τ. Δ. ΑΜΗΕΛΑΣ

Ῥόδον δὲν εἶσαι.

Νὰ πετᾷ εἰς τὰ ἄνθη λειμῶνος
ἀγαπᾷ ἡ παιδρὰ χρυσάλλης
καὶ τὸ Ῥόδον ἡ γλῶσσαν δειλῆς
ἐξυμνεῖ ἀηδόνος.

Τῆς σῆς μνήμης εἰς τὰ μῦρα ὁμοίως
Τοῦ νόος μου πετοῦν τὰ πτερὰ
καὶ αἰσθήματ' ἀντλεῖ τρυφερὰ
ὁ πικρὸς μου πρὶν βίος.

Ἀηδὼν κ' ἐγὼ, κρύφα στενάζων,
Σε τὸ Ῥόδον ὑμνῶ, τὴν καλὴν
σε παρθένον με γλῶσσαν δειλὴν,
ἀγαπῶν κ' ἐκθειάζων.

Ῥόδον πλὴν δὲν σε λέγω, φιλότατ'
τοῦ Βορρὰ τὸ μαχαίν' ἡ πνοή·
κ' ἡ βραχεῖα τοῦ Ῥόδου ζωὴ
τὴν ψυχὴν μου σπαράττει.

Ῥόδον ὅχι δὲν εἶσαι· ἐκεῖνο
φέρει μέτωπον γαῦρον θρασυῖ,
Πλὴν ἀγέρωχος δὲν εἶσαι σύ·
μοχθηρὰν δὲν σε κρίνω.

Ῥόδον ὅχι· ἐκεῖνο μολύνει
χεῖρ πολλὰκις βαναύσου θνητοῦ,
ἐνῶ στήθη ποθῶ ποικιλοῦ
συμπαιθεῖς νὰ καλλύνῃ.

Ῥόδον ὅχι· ἀκάνθας δξείας
τοῦτο κρύπτ' ὑπὸ φύλλ' ἀπαλά·

πλὴν τὸ βλέμμα σου, ὅταν γελᾷ,
Δεν ἐγκρύπτει εἰρωνεύεις.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Ἀστυτίον.

Ἄς στενάξῃ ἡ Φιλομήλα
Εἰς τὰ βάθη τοῦ ὄρυμνος
Καὶ ἡ αἰὼν εἰς τὰ φύλλα
Τῆς πλατάνου ἄς θροῇ.

Τίποτε δὲν με παιδρύνει
Ἄν' εἰς τὰ πάθη μου κωρεύῃς,
Συλλογίστου, ὅτι σβύνει
Ἡ ἀθλίη μου ζωὴ.

Ῥόχαις ἄς μορμαρίζουν
Εἰς τὰ χορτὰ εἰς τοῦ βάτους·
Τὰ κλωνί' ἄς πιασινίζουν
Εἰς τὰ δένδρα τῶν ὄρυμων.

Τίποτε δὲν με παιδρύνει
Ἐγὼ μὲν ἡ ἐλπίς μου,
Κ' ἡ καρδία μου δὲν χύνει
Ἡ πικρία στεναγμον.

Ἡ Σελήνη ἄς μαρμαίρῃ
Εἰς τοῦ ποντοῦ τὴν γαλήνην
Κύκλω μου παιδρὶ ἄς χαίρῃ
Καὶ ἄς τέρπῃται το πᾶν.

Τίποτε δὲν με παιδρύνει,
Ἀφ' οὗ εἰς ὁδὸν σάλον
Μετὰ τὰ π' ἡ πρὶν γαλήνη·
Ἄ! πικρὸν τὸ ἀγαπᾶν.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΑΣΤΥΚΟΣ ΚΩΔΗΣ.

Ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι πάντες οἱ ἡμε-
τεροὶ νομοθέται καταλείβουσιν εἰς τοῦ